



Нѣмаше въ нашия градъ поголъмъ майсторъ на опашатитѣ хвърчила отъ мене. Вие, драги деца, ще речете:

— Вижете го, какъ се хвали!

Но азъ пѣкъ ще ви кажа:

— Напишете едно писмо и питайте когото поискате отъ нашия градъ: вѣрно ли е?

Заминахъ едно лѣто на село при дѣдови и тамъ разбрахъ едно нѣщо: може да си прѣвъ майсторъ на хвърчила, но нѣма ли откъде да вземешъ голѣма и здрава хартия, нѣма ли кълбо канапъ и вѣтъръ — две пари не струва твоятъ майсторлъкъ! А въ това село дори вестникъ не можеше да се намѣри! Но и азъ не се предадохъ лесно. Заржчахъ на пощаджията, който носѣше всѣки день писмата отъ града, и той ми донесе голѣма жилава хартия. Взехъ канапа, съ който дѣдо кърпѣше хорскитѣ кожухчета, издѣлахъ прѣжкитѣ, забъркахъ брашняно лепило и

следъ два часа хвърчилото бѣше готово. Голѣмо до гърдитѣ ми, съ дълга опашка и страшно брѣмчило. Всичко бѣ готово, но нѣмаше вѣтъръ. Страшна суша изгаряше нивитѣ, и зеленитѣ кукурузи бѣха увѣхнали — листата имъ жълтѣеха преди време, и всички селяни уплашено поглеждаха къмъ небето. Искаха да видятъ нѣма ли да доплува откъмъ планината нѣкое облаче. Моята баба всѣка вечеръ палѣше восъчна свѣщица, лепваше я на стената и дълго се молѣше:

— Господи, Света Богородичке, пратете ни дъждъ! Смили се и ти, свети Илия, затръскай огнената кола по небето, отвори небеснитѣ бѣчви, прати ни дъждецъ!

— И за вѣтрецъ, бабо, се помоли, — казвахъ ѝ азъ, като поглеждахъ хвърчилото въ жгѣла.

— Правъ си, сине, — отвръщаше ми баба. — Има ли вѣ-